

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 09.11.2011, sp. zn. 7 Tdo 1408/2011, ECLI:CZ:NS:2011:7.TDO.1408.2011.1

Číslo: 15/2013

Právní věta: Jestliže soud uložil pachateli vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody i ústavní ochranné léčení, nemá tato okolnost žádný vliv na postup podle § 56 odst. 2 tr. zákoníku o zařazení pachatele k výkonu trestu odnětí svobody do jednotlivých typů věznic. Uvedená okolnost není sama o sobě významná ani z hlediska případného použití ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, které připouští, aby pachatel byl zařazen do jiného typu věznice, než do jakého má být zařazen podle § 56 odst. 2 tr. zákoníku. Z hlediska trestního zákoníku tedy není mezi výrokem o zařazení pachatele k výkonu trestu odnětí svobody a výrokem o uložení ústavního ochranného léčení žádný vztah, z něhož by vyplývalo, že při uložení ústavního ochranného léčení je nějak předurčeno rozhodnutí o způsobu výkonu trestu odnětí svobody zejména v tom smyslu, že pachatel musí být zařazen do věznice s mírnějším režimem. Žádný jiný závěr není možné vyvodit ani ze zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a to ani z ustanovení § 57 tohoto zákona, které umožňuje vykonávat uložené ochranné léčení během výkonu trestu odnětí svobody.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.11.2011

Spisová značka: 7 Tdo 1408/2011

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ochranné léčení ústavní, Způsob výkonu trestu odnětí svobody

Předpisy: § 56 odst. 2 tr. zákoníku

§ 56 odst. 3 tr. zákoníku

§ 99 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. H. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2011, sp. zn. 6 To 307/2011, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 27 T 25/2011.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 27 T 25/2011, byl obviněný D. H. uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen za tento přečin a dále za přečin ohrožení

pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. 4 T 176/2010, podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky a podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu propadnutí ve výroku rozsudku označené věci. Současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. 4 T 176/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku bylo obviněnému uloženo ústavní ochranné psychiatrické protitoxikomanické léčení.

Jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku posoudil Okresní soud v Opavě skutek, který podle jeho zjištění spočíval v podstatě v tom, že obviněný od srpna 2010 do 6. 10. 2010 v K. -K., ul. H., okr. O., v přilehlé hospodářské budově bez povolení nejméně v pěti případech vyrobil nezjištěné množství pervitinu - metamfetaminu, který sám užíval a také prodával dalším osobám, a to A. A., J. G., T. B. a M. H. v množství specifikovaném u každého z nich ve výroku o vině, přičemž metamfetamin je psychotropní látkou zařazenou do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách v příloze č. 5 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů.

Odvolání obviněného, podané proti výroku o vině a trestu, bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2011, sp. zn. 6 To 307/2011, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Obviněný podal prostřednictvím obhájkyne v zákonné lhůtě dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ostravě. Výrok o zamítnutí odvolání napadl s odkazem na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Ve vztahu k výroku o vině namítl, že se činu nedopustil v rozsahu, který zjistily soudy, a vytkl, že soudy v tomto ohledu nesprávně hodnotily důkazy. Ve vztahu k výroku o trestu zvláště namítl nesprávnost výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a vyjádřil názor, že pokud mu bylo zároveň uloženo ochranné léčení, měl být zařazen do věznice s dozorem, nikoli do věznice s ostrahou. Obviněný se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a aby přikázal nové projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo zčásti podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., a že pokud se zakládá na námitkách, které lze považovat za dovolací důvod, je zjevně neopodstatněné.

Dovolání je mimořádný opravný prostředek, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. a) až 1) tr. ř. Podat dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí zákonný dovolací důvod jen formálně deklarovat. Uplatněné námitky mu musí odpovídat svým obsahem.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Pokud je podle citovaného ustanovení dovolacím důvodem nesprávné právní posouzení skutku, jedná se o právní posouzení skutku, tak jak ho zjistily soudy prvního a druhého stupně, a nikoli jak se jeho zjištění dožaduje dovolatel. Jasně to vyplývá z toho, že podle citovaného ustanovení se právním posouzením skutku rozumí jeho hmotně právní posouzení. Podstatou takového posouzení je aplikace hmotného práva, tj. trestního zákona, na skutkový stav, který zjistily soudy. V dovolání proti odsuzujícímu rozhodnutí lze namítat, že skutkový stav, který zjistily soudy, nenaplnuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Námitky proti skutkovým zjištěním soudů jsou mimo rámec dovolacího důvodu.

Proti výroku o vině nesměřovala žádná námitka, kterou by obsahově bylo možné podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Námitky proti výroku o vině měly vyloženě skutkový charakter, neboť se odvíjely od tvrzení obviněného, že pervitin nevyráběl a že ho neprodával A. A. a T. B. Takto pojaté námitky se zcela míjejí s dovolacím důvodem podle citovaného ustanovení.

Nejvyšší soud přesto poznamenal, že skutková zjištění soudů mají jasné obsahové zakotvení v důkazech, jimiž byly především svědecké výpovědi osob, které s obviněným v souvislosti s distribucí drog přišly do styku a které ho na podkladě vlastních konkrétních poznatků označily za výrobce pervitinu. K tomu přistupuje soubor věcí, které byly nalezeny při domovní prohlídce v objektu užívaném obviněným a které byly očividně určeny k výrobě drog. Zjištění, že obviněný prodával pervitin také T. B. a A. A. (resp. poskytl mu ho jako protihodnotu za taxislužbu), má oporu ve výpovědích těchto svědků. Námitky pojaté do dovolání obviněný uplatňoval již v původním řízení před oběma soudy, které se s nimi v rámci hodnocení důkazů vypořádaly akceptovatelným způsobem. Soudy jasně, srozumitelně a především logicky vyložily své hodnotící úvahy a náležitě vysvětlily, proč považují obhajobu obviněného za nevěrohodnou a proč svá skutková zjištění zakládají na usvědčujících výpovědích svědků. Soudům nelze vytknout žádnou deformaci důkazů ani jiné vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. To, že obviněný nesouhlasí se způsobem, jímž soudy hodnotily důkazy, a že se neztotožňuje se skutkovými zjištěními soudů, není dovolacím důvodem.

V části směřující proti výroku o vině bylo dovolání podáno z jiného než zákonného dovolacího důvodu, což by jinak vedlo k jeho odmítnutí podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

Za dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. bylo možné považovat námitky týkající se výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, neboť v tomto ohledu obviněný vytýkal jiné nesprávné hmotně právní posouzení (tj. jiné, než je právní posouzení skutku). Tyto námitky však evidentně nemohly obstát. Jestliže je vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody ukládáno ústavní ochranné léčení, nemá tato okolnost žádný vliv na aplikaci ustanovení § 56 odst. 2 tr. zákoníku o zařazování pachatelů do jednotlivých typů věznic. Uvedená okolnost není nutně nijak relevantní ani z hlediska ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, které připouští, aby pachatel byl zařazen do jiného typu věznice, než do jakého má být zařazen podle § 56 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud soudy v posuzované věci dospěly k tomu, že jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení obviněného do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a že nepřichází v úvahu zařadit ho do věznice s dozorem podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku, je to plně slučitelné i s výrokem o uložení ústavního ochranného léčení. Z hlediska trestního zákoníku není mezi výrokem o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a výrokem o uložení ústavního ochranného léčení žádný vztah, z něhož by vyplývalo, že při uložení ústavního ochranného léčení je nějak předurčeno rozhodnutí o způsobu výkonu trestu odnětí svobody v tom smyslu, že pachatel musí být zařazen do věznice s mírnějším režimem. Žádný jiný závěr není možné vyvodit ani ze zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, zejména ne z ustanovení § 57 cit. zákona, které upravuje výkon ochranného léčení během výkonu trestu odnětí svobody. Námitky obviněného proti výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody jsou zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud proto dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.